

der skulde være Opmand, og fra begge Sider godkendte man denne Opmand, fordi man agtede ham baade som en retsindig Mand og som en Mand, der havde Forstand netop paa disse Sager. Man godkendte dette Forslag, saaledes at Formanden for Arbejdsmandsforbundet, Hr. Lyngsie, og Formanden for Arbejdsgiverforeningen, Hr. Langkjær, erklærede, at de vilde anbefale Forslaget. Dog var det saaledes, at Arbejdsgiverforeningen først skulde have sit Møde, efter at Arbejdsmandsforbundet havde erklæret sig villigt til at antage dette Forligsforslag. Arbejdsmandsforbundet forkastede Forligsforslaget med 23 Stemmer mod 20. Divergenserne var paa dette Tidspunkt bragt saaledes ud af Verden, at der kun var ganske faa Uoverensstemmelser, saadanne Bagateller, at det skulde synes umuligt at lade hele Samfundet være i Krig mere af den Grund. Naar Forslaget ikke desto mindre forkastedes med denne Majoritet, formoder jeg, at det laa i den ganske naturlige Irritation, som Opretholdelsen af Konflikten i alle de Fag, hvor Overenskomst var opnaaet, maatte skabe i Arbejderkredse, og endvidere deri, at det først var Arbejderne, der skulde sige deres Mening, og dernæst var Arbejdsgiverne, der skulde tilslutte sig den. Forligsinstitutionen greb saa ind igen, og det lykkedes at tilvejebringe det Forligsforslag, som vedtoges af begge Parter den 5. Juni.

Nu spørger man, om det var rigtigt, at Regeringen greb ind eller havde til Hensigt at gribe ind. Statsministeren har allerede gjort opmærksom paa, at hele den borgerlige Presse flittigt skrev væk om „den evneløse Regering“, der ikke turde foretage sig noget og intet evnede i Retning af at bringe Arbejdetsfred i Landet. Men der er en Ting til, og det er, at hvis Forliget var blevet forkastet den 5. Juni, og Regeringen saa intet havde foretaget sig, hvad mener man saa der vilde være kommet? Mener man saa, og kan man forlange, at Arbejderne i alle de Fag, som havde opnaaet Overenskomst, men som ikke desto mindre i en Maanedes Tid var blevet holdt ude fra Arbejdsstederne, fremdeles vilde have fundet sig deri og sagt: Vi føler os bundne til de Overenskomster, ifølge hvilke vi alligevel ikke kan komme i Arbejde? Man kan være overbevist om, at Kravene vilde være blevet

strammet, man kan være overbevist om, at den Lavine, der var blevet sat i Gang, vilde faa et hastigere Løb, man havde staaet overfor en katastrofal Udvikling, som de Herrer maaske ikke helt i Øjeblikket kan dømme om, og hvis Regeringen i en saadan Situation intet havde foretaget sig, føler jeg mig aldeles overbevist om, at netop dette vilde være blevet benyttet til et Stormløb mod Regeringen.

Dette, at en Regering forsøger at skride ind, forsøger at gøre sig gældende i en Arbejdsstrid, har ganske vist ikke været almindeligt under tidligere Regeringer, men man har dog Fortilfælde, der viser, at Regeringer kan foretage sig noget saadant. Jeg skal her minde om, at et Medlem af den tidligere Regering, afdøde Minister Sigurd Berg, i 1908, da det truede med en stor Lockout, og da han selv var impliceret i en stor Bladkonflikt, ikke undte sig Ro hverken Nat eller Dag for at bringe den Konflikt til Afslutning, og det lykkedes ham. Og den Maade, hvorpaa han den Gang fik Arbejdsgiverne til at slutte sig til Konfliktens Afslutning, var den, at han lovede at fremsætte et Forslag, som gennemførte en Lov om Voldgift i Arbejdsstridigheder vedrørende Overenskomsters Forstaaelse. Det vil altsaa sige, at det første Skridt hen imod den tvungne Voldgift var netop afdøde Minister Sigurd Bergs Værk, idet man i denne Lov faktisk forbyder eller i alt Fald stiller sig i høj Grad hindrende overfor, at der kan opstaa Konflikter i Anledning af Forstaaelsen af Overenskomster, noget, som tidligere ofte var Tilfældet. Den Gang var Venstre endnu frisindet og optraadte som Mæglere.

Under Ministeriet Neergaard mærkede man ogsaa en lille Art Indgreb, ganske vist ikke i Retning af at mægle, men saaledes, at man standsede Laan til Arbejdsløshedskasserne, skønt Pengene var bevilget. Det var en haard Handling, idet disse Penge, som var bevilget, jo ikke skulde komme de strejkende til gode, men de Arbejdere, som var arbejdsløse, forinden Konflikten traadte i Kraft. Paa samme Maade lukkede man Hjelpekasserne og foretog sig forskellige andre Skridt, alt sammen i Retning af at gøre Arbejderne økonomisk mindre modstandsdygtige, idet man væltede Arbejdsløshedens Følger og